

James Bannan

FOTBALOVÁ MISE

TAJNÝ MEZI
CHULIGÁNY

James Bannon

FOTBALOVÁ MISE

Tajný mezi chuligány

James Bannon
Fotbalová mise

Z anglického originálu *Running with the Firm* vydaného
nakladatelstvím Ebury Press (A Random House Group company)

roku 2013 přeložila Alžběta Laurincová.

Redakce a korektury Tomáš Smělý

Obálka Design Amorandi

Grafická úprava Design Amorandi

Vydalo nakladatelství Zelený Kocúr s. r. o.

286 stran, Šamorín 2014

Copyright © James Bannon 2013
First published by Ebury Press,
an imprint of Ebury Publishing.
A Random House Group Company.

© Zelený Kocúr s. r. o., 2014

ISBN 978-80-971534-5-8

OBSAH

PROLOG	5
1. KAPITOLA POČÁTKY	8
2. KAPITOLA JDETE DO TOHO?	12
3. KAPITOLA ZAHAJOVACÍ VÝKOP	17
4. KAPITOLA ZÁPAS V LEEDSU	23
5. KAPITOLA CHARLIE	30
6. KAPITOLA HULLSKÉ FIASKO A IPSWICHSKÝ TRIUMF	33
7. KAPITOLA GERRY A LÉTO ROKU 1987	37
8. KAPITOLA U PAPUCHALKA	42
9. KAPITOLA DAVE, STU A MARK	49
10. KAPITOLA TELEFONNÍ HOVORY A PRONAJATÁ AUTA	53
11. KAPITOLA ZÁPAS V LEICESTERU	60
12. KAPITOLA FRONTÁLNÍ ÚTOK	66
13. KAPITOLA TAJNÍ V MANCHESTERU	73
14. KAPITOLA KVALITNÍ KAMUFLÁŽ	82
15. KAPITOLA SEŠ POLDA!	94
16. KAPITOLA HLAVA VERSUS SRDCE	102
17. KAPITOLA DAVE SE VYHÝBÁ ZATČENÍ	107
18. KAPITOLA RIVALOVÉ	110
19. KAPITOLA BOJOVÁ LETKA	124
20. KAPITOLA MILLWALL VERSUS LEEDS	133

21. KAPITOLA MY TŘI KRÁLOVÉ.....	140
22. KAPITOLA ARSENAL HRAJE O POHÁR.....	150
23. KAPITOLA JSTE ZATČEN!	158
24. KAPITOLA MY A ONI	163
25. KAPITOLA U MOŘE	166
26. KAPITOLA POSTUP.....	173
27. KAPITOLA LETNÍ DNY	179
28. KAPITOLA CO JE TODLE ZA ZKURVENEJ BORDEL?.....	184
29. KAPITOLA PRVNÍ LIGO, TADY NÁS MÁŠ!	192
30. KAPITOLA BORO	201
31. KAPITOLA SEŠ CHULIGÁN!	211
32. KAPITOLA NOVÝ DOMOV	217
33. KAPITOLA DOMÁCÍ PROTI WEST HAMU	225
34. KAPITOLA VZHŮRU DO EVERTONU	235
35. KAPITOLA SEM POLDA.....	249
36. KAPITOLA ODHALENÍ	261
37. KAPITOLA KONEC HRY.....	270
EPILOG	278
O AUTOROVI.....	281
PODĚKOVÁNÍ	282

PROLOG

Po dva roky svého života jsem byl známý jako Jim, Jim z Wandsworthu. Já a můj kamarád Chris jsme pracovali jako malíři a tapetáři. Podporovali jsme Millwall, bojovali po jeho boku, takzvaně jsme se „bili za klub.“ Ale měli jsme také jedno tajemství, které by se nám kdykoli mohlo stát osudným, kdyby na to někdo přišel...

Pracovali jsme u tajné policie.

Anglie byla během osmdesátých let nechvalně proslulá svým fotbalovým chuligánstvím a fanoušci Millwallu v tom byli takřkajíc „nejlepší“. Policisté jako já a Chris byli vedeni k tomu, aby tyhle gangy infiltrovali, sprátelili se s jejich členy, získali jejich důvěru a nakonec i důkazy, nezbytné pro to, aby mohli být radikální fanoušci porušující zákon obviněni, zavřeni a zpacifikováni.

Je pravda, že někdy jsem se na sebe ani nedokázal podívat do zrcadla. Tihle chlapi byli moji kámoši, povídali jsme si a smáli se spolu a sdíleli úspěchy i pády, které zažije snad každý fanoušek fotbalu. A bojovali jsme bok po boku, proti jiným gangům i proti policii. Ale pak jsem si vždycky vybavil tu nesmyslnou brutalitu – jako třeba to, že millwallský fanoušek šlape před zraky jeho manželky a dcery po chlapovi jen proto, že ten chudák má připnutý odznáček klubu Crystal Palace. A vzpomněl jsem si, proč tohle všechno dělám.

Protože abych řekl pravdu, někdy jsem měl tendenci na to zapomínat. Jo, samozřejmě že byly chvíle, kdy moc nechybělo, abych se strachy posral, ale ten adrenalin za to stál. Být tajným poldou je vzrušující, a můžete se na tom dokonce stát závislími. Ale být příznivcem Millwallu je taky zábava. Takový pocit spolenectví a sounáležitosti

jsem nikde jinde nezažil. No ano, samozřejmě že to všechno bylo pro vyšší dobro, ale s čistým svědomím nemůžu říct, že bych si to parádně neužíval.

Být tajným policistou ale taky znamená, že vás můžou kdykoli odhalit. Malé sklouznutí, a mají vás. A my k tomu jednou neměli daleko...

Několik měsíců po začátku operace dostal Chris vzkaz od Davea, jednoho z příznivců Millwallu, s kterým se spřátelil. Dave byl fajn chlap a fotbalový znalec, inteligentní, a pořád se smál. On a ještě dva jeho kámoši Stu a Mark se s námi chtěli setkat v Catfordu. Což bylo trochu neobvyklé. Ale jen trochu. Nechali jsme jim zprávu, že se v pravé poledne sejdem v hospodě.

Když jsme tam dorazili, atmosféra toho místa nás praštila přímo mezi oči. Vůbec to tam nevypadalo jako u Starého hradu nebo Papučalka, což byly tehdy naše oblíbené lokály, kde nás takříkajíc přijali za vlastní. Nepříjemně to tu vibrovalo. Bylo tu narváno, ale nepoznával jsem živou duši. Šli jsme k baru a Chris nám objednal pití.

V tu chvíli jsme zahlédli Davea, Stua a Marka a ještě nějaké další chlápky, které jsme nikdy předtím neviděli, jak vycházejí z druhé místnosti. Z jejich výrazů jsem okamžitě poznal, že se asi něco posralo. Dave v ruce držel kulečnickové tágo a Stu měl láhev. Podíval jsem se přímo na Davea.

„Olrajt, kámo?“ zeptal jsem se.

„Ne, to teda kurva není olrajt,“ tvrdě se na mě zadíval Dave.

Něco se hodně posralo.

Pak k nám přišel Chris a nesl naše pití. „V pohodě, Dave?“ zeptal se.

Dave postoupil o krok vpřed a zařval: „Krucinál, to teda není v pohodě! Co ste kurva zač? Protože my nemáme ani páru, kdo ste!“

Mrkl jsem na Chrise. Byl bílý jako stěna.

„Co to meleš? Přece víte, kdo sme,“ trhl jsem nezúčastněně hlavou.

Dave klepl tágem o zem. „To je právě vono, Jime, jestli je to vůbec tvoje zkurvený méno, my nevíme, kdo ste, do prdele! Najednou se tady vobjevíte, jako byste spadli z nebe, a hrajete si na naše nejlepší kámoše!“

FOTBALOVÁ MISE

Chris se očividně bál. I já měl co dělat, abych se strachy nepodělal. Byli jsme obklíčeni Millwallany, a dost odhodlanými Millwallany k tomu. Deset proti dvěma. Nic moc. Do hajzlu.

„Co máš kurva za problém, Dave?“ pokusil jsem se o zmatený výraz.

„Ty a von. Vy ste ten problém,“ ukázal na nás tágem.

Tohle je v prdeli. Co budeme dělat, prokristapána? Otočíme se a zdrhneme? Pak bude naprosto jasné, že jsme něco provedli, a ven se nedostaneme ani náhodou. Anebo se můžeme situaci postavit čelem a nést následky.

Vypadalo to, že třetí možnost není, tak jsem si vybral tu druhou. „Co to meleš za hovadiny, vole?“ vyjel jsem na Davea.

Tentokrát do mě tágem dokonce štouchl a pak strčil i do Chrise. „Co to melu, ty sráči jeden? Vy dva ste zkurvený fízlové, do prdele!“

Chvíli jsem na něj zíral a pak jsem vybuchl smíchy. „To má bejt jako ňákej fór? Já, a fízl? Děláš si prdel?“

Jestli si Dave svým tvrzením nebyl jistý, nedal to ani v nejmenším najevo: „Máš dojem, že se tady někdo směje, kreténe? Říkám, že ty a von ste zkurvený policajti!“

Podíval jsem se na Chrise. Co teď?

1. KAPITOLA

POČÁTKY

Narodil jsem se jednoho horkého srpnového dne roku 1965 v nemocnici ve čtvrti Lambeth v jižním Londýně. Matka byla v domácnosti a otec v aktivní službě u Metropolitní policie. V mém raném věku jsme se několikrát přestěhovali, než jsme se nakonec usadili v Belvederu, malé vesničce na předměstí jižního Londýna. Žili jsme v obytném komplexu, fungujícím zčásti na principu soukromého vlastnictví a zčásti na dobročinnosti místního neziskového domovnického spolku, a roky, které mě zformovaly do současné podoby, jsem strávil právě tam.

Tamní společnost byla velice těsně semknutá a všichni si navzájem pomáhali. Měl jsem to tam celkem rád, ale skutečnost, že byl můj táta policista, se samozřejmě neobešla bez následků. Pořád jsem musel dokazovat ostatním dětem z baráku, že policajt tady nejsem já, ale on. „Ty to teď určitě poběžíš prásknout fotrovi, co?“ ptali se mě, když jsme provedli nějakou lumpárnu. V osmi letech jsem jim dokázal, že mi můžou věřit, když jsme se vloupali do místního koloniálu a ukradli krabici čokoládových tyčinek a pět liber v dvoupenících. Někdo nás viděl, jak odtamtud utíkáme, a zavolal policii, která byla vmžiku na místě. Všechny nás vyslychali, ale nikdo se nepřiznal. Od té chvíle už o mé loajalitě nikdo nepochyboval.

Když jsem chodil na střední, povolání svého otce jsem úzkostlivě tajil. Ale ani tak jsem mezi ně nezapadl. Moji spolužáci měli domácí učitele a byli ve vzdělání daleko přede mnou. Všichni moji

FOTBALOVÁ MISE

kamarádi ze sídliště, kteří mě znali a důvěřovali mi, skončili na místní státní, a proto pro mě nebyl takový problém tátovu práci utajit. Když se ostatní vyptávali, buď jsem se vyhnul odpovědi, nebo jsem tvrdil, že pracuje v místním zastupitelstvu. Tajemství jsem uměl udržet dobře.

Někdy v polovině druhého pololetí to ale vyšlo najevo. Byl jsem vybrán, abych svou školu reprezentoval v ragby. Hráli jsme na našem hřišti a táta byl v práci, takže nemohl přijít, nebo jsem si to aspoň myslel. Uběhlo sotva deset minut zápasu, když rozhodčí nařídil nový nadhoz. Přikrčil jsem se, abych napálil míč dopředu, a v té chvíli jsem zaslechl praskavý zvuk rádia. Úplně jsem ztuhl a doufal, že ten zvuk, který byl stále hlasitější a hlasitější, není to, co si myslím. Otočil jsem se a spatřil přesně to, čeho jsem se obával. Přímo přes pozemky k nám ujížděla policejní motorka a na ní seděl můj táta. Dorazil skoro až k čáře a za souhlasného řevu rádia si sundal helmu a podíval se na mě. „V pohodě, synku?“ zeptal se.

Když si na to dnes vzpomenu, bylo od něj hezké, že přišel, aby mě viděl hrát, ale ve svých jedenácti letech a na nové škole bych se bez toho docela dobře obešel. V pondělí se o tom samozřejmě mluvilo po celé škole, a než skončil den, moje tajemství bylo venku. Začal jsem to tam nenávidět a vyhýbal se docházce, jak jsem jen mohl. Nakonec se mnou ztratili trpělivost a ve druhém ročníku mě vyhodili. Jen díky tomu, že se do věci vložil náš rodinný farář, mě přijali na místní katolickou státní.

Tu jsem nenáviděl snad ještě víc a zbytek svých školních let jsem strávil vymýšlením výmluv, abych mohl zůstat doma. Pamatuju si, že jsem jednou předstíral, že mám zlomenou ruku. Používal jsem k tomu část figuríny. Fungovalo to skoro půl roku a nikdo na nic nepřišel, dokud se moje učitelka biologie v dobré víře nezmínila mým rodičům, jak je na mě pyšná, že se svou částečnou zlomeninou tak úspěšně bojuji. Moji rodiče to moc neocenili a následný rozhovor s tátou si pamatuji dodnes. Tenkrát jsem netušil, že moje přirozená schopnost podvádět se mi bude v životě ještě hodit, protože se to tehdy prostě a jednoduše posralo. V patnácti letech jsem nakonec dalšímu vzdělávání unikl a začal si hledat práci na plný úvazek.

Mým původním plánem bylo se každopádně vyhnout dlouhé ruce zákona. Ale poté co jsem přijal příšerně nudnou práci úředníka na ministerstvu obrany a pak se náhodou setkal se starým kamarádem ze školy, nyní policejním kadetem, mi najednou práce u policie začala imponovat. Další výhodou bylo, že jsem sice neměl žádnou kvalifikaci, ale táta byl u policie a mohl za mě ztratit dobré slovo.

A tak jsem byl po sérii důkladných zdravotních vyšetření, testů fyzické odolnosti a pohovoru (ve kterém jsem k mému jistému překvapení prokázal značný stupeň odhodlání) v lednu roku 1982 přijat jako kadet k Metropolitní policii.

Dalo by se říci, že moji staří známí ze sídliště byli zpočátku velmi překvapení. Pamatuju se, jak jsem si jel vyzvednout na policejní stanici přijímací dopis a kamarád mě vezl autem, které nebylo jeho. Vlastně jsme všichni někdy tak nějak řídili auta, která nám nepatřila. Díval jsem se na to jako na obyčejnou součást dospívání v jižním Londýně a tam, odkud jsem pocházel, to patřilo k místnímu koloritu. Auta se tu kradla snadno, ale my je nikdy nezničili ani nenabourali. Celý den jsme s nimi jezdili a pak je buď vrátili, nebo zaparkovali tam, kde jsme je našli. Každopádně to bylo protizákonné, a když jsem jako kadet nastoupil k policii, musel jsem toho nechat. Kadetní školu jsem dokončil v březnu roku 1984 a pak jsem se přesunul na londýnské předměstí do čtvrti Hendon, abych tam pokračoval ve výcviku na funkci strážníka. K svému velkému překvapení jsem exceloval jak z hlediska znalostí, tak i v praktických schopnostech, dostal jsem samé výborné známky, v červenci roku 1984 jsem studium ukončil s vyznamenáním a pak mě poslali do čtvrti Greenwich. Konečně jsem se stal pravým policistou a byl připraven na všechno. Nebo jsem si to alespoň myslel.

Ke greenwichské policii jsem nastoupil v červenci roku 1984. Byl jsem mladý, dychtivý a mléko mi teklo po bradě. Strážník „v záběhu“ je po dva roky zkušebního období pod dozorem zkušenějšího kolegy. Já měl štěstí, protože „můj“ seržant byl velmi inspirující osobnost. Trval na tom, abych mu říkal Archie, a rozhodně se měl čím chlubit, protože většinu své kariéry strávil v klubech ve West Endu.

FOTBALOVÁ MISE

Zatímco v jiných případech s vámi seržant tak měsíc dva prochází ulice, Archie se něčím podobným nezdržoval. Hned první den mé služby mě poslal ven samotného se slovy *Je mi fuk, co děláš, hlavně to neposer*. Do hodiny jsem byl zpátky se svým prvním zatčeným, byl to nějaký můj starý známý. Když jsem k němu zamířil, abych s ním prohodil pár slov, začal utíkat. Honil jsem ho skrz různé baráky asi pět minut, než se mi nakonec podařilo srazit ho k zemi ragbyovým chvatem. Okamžitě se ze mě stal Někdo a na Archieho to udělalo dojem.

V následujících dvou týdnech mě Archie odměnil služebním autem (přesněji řečeno autem s houkačkou) a měl ze mě být civil, policista, který nenosí uniformu. Tohle bylo víc, než v co jsem se kdy odvážil doufat. Bylo nezvyklé, aby se policista ve zkušební době dostal ke služebnímu vozu a k práci civila. Stalo se to tenkrát poprvé a zkušenější policisté nad tím udiveně kroutili hlavami. Ale Archie znal mou cenu, a já ho nikdy nezklamal.

Rychle jsem si získal reputaci jako „chytač zlodějů,“ protože jsem měl na kontě víc zatčení než kdokoli jiný, a dostal jsem také přezdívku „Zlatý koule“, jelikož jsem se vždycky dokázal dostat do situace, která vyústila v zatčení, přiznání a odsouzení kriminálního. Netrvalo dlouho a získal jsem si pozornost místní policejní složky. Chtěli se s tím novým policistou ve zkušební lhůtě setkat.

2. KAPITOLA

JDETE DO TOHO?

Archie a já jsme pokračovali ve spolupráci. Jeho zkušenosti a moje nadšení se skvěle doplňovaly a postupně jsme si získali pověst tvrdých a zodpovědných chlapů. Dostali jsme za úkol hlídat sídliště Ferrier Estate ve čtvrti Kidbrooke v jihovýchodním Londýně a vyřešit tamní drogový problém. Archie s Robertem, starším zkušenějším kolegou, oznámil náš příchod na shromáždění vlastníků domů. Přísahal jim, že to tu vyčistí. Mně byl přidělen byt, kam jsem se měl nastěhovat a předstírat, že jsem místní. Jen Archie a Robert věděli, že jsem policista. Dostal jsem volnou ruku a svou anonymitu využíval k tomu, abych získal důkazy a předal je Archiemu, aby s nimi udělal, co uzná za vhodné.

Tehdy se mi práce v utajení zalíbila. Postupně jsem si získal důvěru místních obyvatel, ačkoli některým připadalo zvláštní, že ve svém bytě skoro nespím a že je téměř nezařízený. Během této operace jsem se také pokusil koupit si své první drogy. Byla to naprostá katastrofa.

Archieho totiž navštívil důstojník z protidrogového oddělení ze Scotland Yardu, že prý potřebují zanalyzovat vzorky drog, které se mají údajně prodávat v místní hospodě a potom distribuovat někam dál, až do severního Londýna. Jestli budou „naše“ drogy odpovídat

těm ze severního Londýna, kruh se uzavře. Byl jsem navržen do role nákupčího a protidrogové souhlasilo. Tak jsem ten obchod šel uzavřít.

Policista z protidrogového mě krátce poučil o tom, co mám dělat, a všichni se shromáždili před hospodou, aby se podívali, jak budu vcházet dovnitř. Měl jsem si koupit drink, pokusit se zapříst hovor s majitelem a naznačit, že sháním někoho, kdo by mi mohl dodat marockou trávu. Oni že počkají venku.

Šel jsem k baru, nervózní a vzrušený, že si jdu poprvé koupit drogy, ale když jsem se přiblížil, majitel se otočil a podíval se na mě. „Tak to teda ne. Tebe vobsluhovat nebudu, takže se votoč a koukej hezky rychle vypadnout.“

Vyvedlo mě to z míry. Můj první nákup drog, a oni mě odhalí během prvních pěti vteřin!

„Proč ne?“ zatvářil jsem se naoko uraženě.

„Koukej, dneska ráno sem tu měl fízla, kerej mě seřval, že nalejvám nezletilejm, takže sorry, ale jestli ňák nedoložíš, že ti bylo vosumnáct, tak nic nedostaneš.“

Nepoznal, že jsem policista, ale ve výsledku to vlastně bylo ještě horší. Myslel si, že ještě nejsem dost starý na to, aby mi nalil! Uvědomil jsem si, že u sebe kromě služebního průkazu nemám nic, čím bych svůj věk doložil, tak jsem se otočil a odešel.

Pak jsem se vrátil na stanici, abych podal hlášení. Oddělení připadala celá ta historika okouzující, a když jsem jednou ve své zásuvce našel dudlík a plenky, vyprskl jsem smíchy. Ale semínko bylo zaseto. Užíval jsem si snad každou vteřinu, a navíc mě pochválili, že jsem se nenechal poznat.

Další můj pokus koupit si drogy už šel podle plánu. Protidrogové mě požádalo, abych zašel do hospody v Elthamu. Policie věděla, že se tam prodávají drogy, ale až doteď se jim nepodařilo je od místního dealera koupit. Protože mě ještě nikdo neznal, byli si jistí, že mně se to podaří. Ve čtvrtek večer jsem tam tedy šel a zamířil rovnou k baru. Okamžitě jsem toho dealera poznal. Asi hodinu jsem se poflakoval kolem, hrál kulečnick a popíjel a pak jsem se otočil ke svému spoluhráči: „Slyšel sem, že se tady dá splášit ňákej matroš?“

Nehnul ani brvou. „Jo. Tamten chlap v rohu, to je můj kámoš. Řekni mu, že tě posílá Adam.“

Prohlédl jsem si dealera, šel k němu, tágo pořád v ruce, a stoupl si hned vedle něj. „Sem kámoš vod Adama, a ty seš prej někdo, kdo se vyzná.“

Upřeně se na mě zadíval a pak z kapsy mikiny vytáhl sáček. „Kolik chceš?“ zeptal se.

Nemohl jsem uvěřit svému štěstí. „Jestli máš dobrou cenu, tak to беру celý,“ oplatil jsem mu pohled.

„Sorry, kámo, to asi nepude. Mám taky další klienty,“ usmál se. „Co takhle čtvrtku?“

„Fajn. Tumáš,“ podal jsem mu svazek označených bankovek a šel dál hrát kulečnick s Adamem.

Asi po dvaceti minutách jsem se probojoval ke vchodu a vyšel ven. Zvedl jsem ruce nad hlavu a předstíral, že se protahuju, což byl signál pro místní policejní jednotku. Když jsem se vrátil do hospody, šli hned za mnou. Dealera zatkli, a když zjistil, že jsem policista, byl v šoku. „Do prdele, v životě bych neřek, že seš fízl,“ zíral na mě nevěřicně.

Poděkoval jsem mu za kompliment a domů se vrátil dokonale šťastný.

Byl jsem ve zkušební době asi osmnácti měsíců, když mě navštívil detektivní inspektor, který řídil místní policejní jednotku. Archie a já jsme tou dobou pracovali na sídlišti už šest měsíců a měli jsme dobré výsledky. Vyřešili jsme problém s drogami a zatkli spoustu lidí, aniž by se tím ohrozila moje tajná identita.

Místní oddělení, podpořené Archieho souhlasem, dostalo povolení nabídnout mi místo v jejich jednotce, ačkoli jsem byl stále ještě ve zkušební lhůtě. Šéf policie mi udělil výjimku. Rozloučil jsem se s Archiem a to místo vzal.

Zkušební lhůta mi vypršela právě u nich a během té doby jsem si získal pozornost protidrogového oddělení, které bylo ochotné mě přijmout. Měl jsem jít na pohovor – neboli „před radu“, jak se říká u policejního sboru –, ale než se tak stalo, v pátek předtím pohovor zrušili.

Dokud u mě nezazvonil telefon, neměl jsem potuchy, co se děje. Pozvali mě na schůzku do jednoho z oddělení Scotland Yardu. A to mi změnilo život.

Na ústředí Scotland Yardu jsem vkročil 3. března 1987. Vešel jsem do místnosti, kde kolem velikého stolu seděli zástupce komisaře, kapitán a hlavní superintendant ze čtvrti Lewisham. Na kraji stolu ležela hromada složek.

Omluvili se mi, že mi dali vědět tak pozdě, a také za to, že zrušili můj pohovor u protidrogového oddělení. Moje dosavadní kariéra na ně prý udělala dojem a měl bych zvážít nabídku, kterou mi chtějí předložit.

Nejdřív byli dost nekonkrétní, pokládali mi spoustu osobních a vtíravých otázek na téma mých dlouholetých přátelství a toho, kde jsem vyrůstal. Po dvouhodinovém pohovoru, který spíš připomínal výslech, mi řekli, že se ještě ozvou.

Nechápal jsem, proč si mě vůbec zavolali. Archie a já jsme se pokusili přijít na to, koho na oddělení vlastně potřebují, že zavolali právě mě, ale tohle pečlivě strážené tajemství jsme neodhalili.

Do Scotland Yardu jsem šel znovu 6. března 1987 a teprve na této schůzi se ukázalo, o co jim jde.

Hledají prý policisty, kteří by pracovali v jejich speciální jednotce. Cílem akce je zatknout známé delikventy z řad fotbalových chuligánů a dostat z nich přiznání, a především se nenechat poznat.

Okamžitě jsem věděl, že tohle je to pravé. Od té doby, co jsem si koupil první drogy, jsem toužil pracovat v utajení. Ten nápor adrenalinu se nedal srovnat vůbec s ničím, co jsem až doposud zažil. O fotbalovém chuligánství jsem něco málo věděl, protože jsem toho byl ve školních letech při reprezentaci školy na nejrůznějších zápasech přímým svědkem.

Můj nadřízený mě informoval, že se kolem celé aféry s násilím na fotbalových hřištích a jejich reakcí zvedá vlna kritiky a že už to dávno není záležitost policejní, nýbrž politická.

Řekl mi, že náš tým dostane téměř cokoli, o co si řekne, včetně materiální pomoci, a že předpokládají, že operace nepotrvá déle než šest měsíců. Jsou tu prý nějaké věci, které si žádají urgentní reakci. Několik podobných operací v té oblasti již probíhá, samozřejmě pouze v místním měřítku, ale ty se pomalu chýlí k přirozenému konci, a navíc je potřeba, aby tuto operaci zaštitil Scotland Yard, protože má mnohem větší vliv. Rozpočet měl být téměř neomezený a stejně

tak i naše možnosti. Je naprosto nezbytné, aby ostatní jednotky, které pracují v oblastech Millwallu, West Hamu a Chelsea, o naší přítomnosti nevěděly. Všechno mi to připadalo jako jedna velká promyšlená blamáž plná tajností a intrik, ale když to chtějí takhle, kdo jsem byl já, abych se s nimi dohadoval?

Poslali mě domů s následující otázkou: *Jdete do toho s námi, nebo ne? Pokud ano, do čtyřiaadvaceti hodin zavolejte na toto číslo a 30. března 1987 se nahlaste na policejní stanici v Brockley, kde vám představíme další členy vašeho týmu. Jestli se na to necítíte, pochopíme to a vaše rozhodnutí nikterak neovlivní vaši další kariéru.*

Opustil jsem jednání a vydal se k Archiemu. Už se k němu doneslo něco o novém „mužstvu duchů“, jak se těmto týmům říkalo, ale prý s tím nadělají nějak moc tajností. Povídali jsme si dlouho do večera, probírali výhody a nevýhody jejich nabídky, ale já už dávno věděl, jak odpovím. Věděl jsem to vlastně už ve chvíli, kdy jsem odtamtud odcházel.

Jdu do toho.

3. KAPITOLA

ZAHAJOVACÍ VÝKOP

Den, kdy jsem se měl hlásit na policejním oddělení v Brockley, 30. března, přišel a odešel, aniž by se cokoli změnilo. Vůbec jsem se na oddělení nedostal, protože jsem musel k soudu, takže jsem se tam dostavil až ve středu 1. dubna. Na apríla. Toho dne jsem se měl setkat s jedním seržantem, který se měl stát mým budoucím parťákem a s kterým jsme také měli za úkol dát dohromady tým. Do kanceláře jsem přišel v devět hodin ráno a čekal, až dorazí i on.

Objevil se krátce po desáté. Představil se jako Chris a prý, co takhle jít na kafe, abychom se líp seznámili. Pamatuju se, že na první pohled vůbec nevypadal jako policista. Už jen proto, že byl trochu menší, měl snad jen metr sedmdesát, a na nose mu seděly velké hranaté brýle. Kromě toho byl ale vcelku sympatický, takže jsem souhlasil a šli jsme.

Když jsme vešli do kavárny, povšiml jsem si skupiny mužů, kteří seděli u jednoho stolu. Stoprocentně to museli být policisté, o čemž jsem se okamžitě přesvědčil, když k nim Chris zašel a potřásl si rukou s jedním z nich. Já zamířil k pultu, koupil nám pití a sedl si k vedlejšímu stolu.

„Jíme, pojď se seznámit tady s klukama,“ křikl Chris.

Podíval jsem se na něj a pokynul rukou, tím gestem jsem mu chtěl naznačit, že jsem spokojený tam, kde jsem. Překvapilo mě, že ačkoli nám ze všech stran cpou, jak se za žádných okolností nesmíme stýkat s ostatními policisty, tak tady s nimi klidně posedávat můžeme.

Chris se nakonec vrátil ke mně a posadil se. „Proč ses k nám nepřidal?“ zadíval se na mě a nesouhlasně zavrtěl hlavou. „Neni úplně slušný je takhle ignorovat. Víš vůbec, co sou zač?“

„Ne, nevím,“ zavrtěl jsem hlavou. „Ale jak tak na ně koukám, řek bych, že sou to naši. Jestli s tím nemáš nákej problém, tak bych se s nima radši moc nepřátelil, když přihlídnu k tomu, k čemu se chystáme.“

„No, když já přihlídnu k tomu, že to sou členové předchozího týmu a že máme společnej kancl, tak by to moh bejt docela problém,“ rozesmál se.

Zíral jsem na něj s otevřenou pusou. „Ale mně řekli, že tohle je hrozně tajná operace, a že o tom nesmí vědět dokonce ani naše rodina!“

„Máš se ještě hodně co učit,“ zasmál se znovu Chris.

Měl pravdu, to jsem tedy měl.

Chrisovi bylo kolem třicítky a k Metropolitní policii nastoupil krátce po svých dvacátých narozeninách. Po kariérním žebříčku stoupal nezvykle rychle a během pěti let se stal detektivním strážmistrem. Nedávno složil zkoušky na seržanta, což znamenalo umístění v policejním okrsku Camberwell. Díky svému nedávnému povýšení a bohatým zkušenostem byl ideálním kandidátem k tomu, aby vedl náš tým.

Několik následujících dní jsme strávili tím, že jsme se navzájem poznávali. Zrovna jsem začal chodit s policistkou jménem Dawn, takže jsem mluvil o ní, a Chris mi vyprávěl o svém životě. Náš tým měli později doplnit ještě další dva členové. Chrisovi bylo sděleno, že vedení má problémy s hledáním vhodných kandidátů, ale na další týdeny je prý naplánováno několik pohovorů. Takže nejbližší budoucnost vypadala tak, že s Chrisem začneme s operací sami.

Představil mě původnímu týmu, který měl operaci na starosti dřív. Říkalo se jim „Krotitelé lvů“ a za to, že se jim podařilo zatknout a obvinít z výtržností a dalších přestupků osmnáct nejhlasitějších millwallských chuligánů, byli právem chváleni. Většina obviněných skončila před soudem, ale pro nedostatek důkazů byly nakonec případy odloženy *ad acta*. Zdálo se, že jsou to slušní chlapi, a jejich velitel Phil patřil k lidem, na kterých je vidět, že vědí, co dělají.

FOTBALOVÁ MISE

Chris a já jsme se rozhodli, že půjdeme na naše první utkání už o víkendu. Měl to být meziměstský zápas s Leedsem. Vzal jsem si na starost, že do té doby seženu co nejvíc informací o Millwallu a jeho úspěších za posledních dvacet let, mimochodem nepříliš významných ani častých. Ale o jeho nechvalně proslulých příznivcích se rozhodně nedalo říct totéž, především s ohledem na fotbalové chuligánství. Naposled došlo ke konfliktu v roce 1985 na meziměstském utkání v Lutonu. Když jsem sledoval televizní záznam a viděl, kam až může násilí zajít, došlo mi, k čemu jsem se to vlastně upsal. Dívat se na bandu chuligánů, jak napadají policisty, a vědět, že se do jejich světa právě chystám vstoupit a po boku mám jednoho jediného policistu, s kterým jsem se navíc seznámil teprve nedávno, bylo doslova k posrání.

Obstaral jsem si spoustu fotografií známých delikventů a dokonce i nějaké nahrávky, ale většinu informací jsem nakonec posbíral u kolegů ze starého týmu. Sice mi klubovou historii nastínili jen neurčitě, a už vůbec se nechtěli bavit o těch, které plánovali zatknout, a nakonec to nějak nevyšlo, ale já měl štěstí, protože se mi podařilo rozmluvit Guye, jednoho z uniformovaných policistů. Historii klubu mi popsal dopodrobna, protože byl už od dětství jejich fanouškem. Také se v Millwallu posledních deset let staral o pořádek a o každém chuligánovi věděl první poslední. Byl na všech domácích i meziměstských zápasech a nepřeberné množství informací, které mi poskytl, bych mohl vyvážit zlatem, stejně tak jako jeho neutuchající podporu našeho týmu během operace. Od začátku mi totiž bylo úplně jasné, že Chris fotbal rád nemá. Řekl mi, že to nechá na mně. V pátek 3. dubna 1987 jsme se rozhodli, že je načase, abychom se konečně ukázali na veřejnosti.

Policejní stanici v Brockley jsme opustili v sedm hodin večer a jeli jsme na Old Kent Road, abychom se seznámili s místem, kde budeme následující dva roky téměř žít.

Šli jsme do hospody U Dřevorubce, protože bývalý tým nám sdělil, že to je „skrz naskrz millwalská knajpa“, a dali si jedno rychlé pivo. Byli jsme tam jediní a brzy jsme zjistili, že tady kromě toho, že se příští měsíc koná tombola masných výrobků, nejspíš nic neobjevíme. Dopili jsme a šli. Guy se předtím zmínil ještě o jedné ze známějších